

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.158/2018/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év október hó 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év február hó 27. napján kelt 21.B.1374/2017/21. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott helyesen 2016. december 20. napjáig őrizetben, majd 2016. december 21. napjától előzetes letartóztatásban volt.

Az elsőfokú ítélet keltezését 2018. február 27. napjára pontosítja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2018. június 30. napjáig előzetes letartóztatásban, 2018. július 1. napjától a másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 39.675,- (harminckilencezer-hatszázhetvenöt) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1374/2017/21. számú, 2018. február 27. napján kihirdetett ítéletével avádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d./ pontja szerint minősülő emberölés büntetében és ezért 18 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.Bpk.32.376/2015/4. számú ítéletével kiszabott 1 év 8 hónap börtönbüntetés, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.B.23.334/2015/41. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hó börtönbüntetés és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 5.Bpk.VIII.21.297/2016/3. számú ítéletével kiszabott 7 hó börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat 1.345.698 Ft. bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, míg a vádlott és a védő elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem vette a vádlott terhére figyelembe, hogy vele szemben más büntetőeljárások is folyamatban vannak, az

önhibájából eredő ittas állapotban történő elkövetést, valamint azt, hogy a tárgyaláson kihallgatott mentőorvos szerint az égési sérülések által okozott fájdalom a tízes skálán mérve 9-10 nagyságú, így a sértett ilyen mértékű fájdalomnak volt kitéve, ennek alapján a büntetési tétel felső határát elérő szabadságvesztés szolgálja kellően a büntetési célokat és felel meg a büntetéskiszabási elveknek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.230/2018/1. számú átiratában a fellebbezést fenntartotta, és előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az eljárás során felmerült bizonyítékokat részletesen ismertette, azokat értékelte, és számot adott arról, hogy mi alapján állapította meg a vádlott bűnösségét. A büntetés kiszabása során értékelendő súlyosító körülmények azonban túlsúlyban vannak, így értékelendő az éjjeli, gátlástalan módon történő elkövetés, és ez a büntetési tételkeret felső határához közeli tartamú szabadságvesztés kiszabását teszi indokolttá. Ennek alapján az ítélet megváltoztatását, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges emelését indítványozta.

A védő fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy a meghallgatott tanúk a védenccé bűnössége tekintetében nyilatkozni nem tudtak, a kamerafelvételek alapján sem lehet okszerűen a bűnösségére következtetni, csupán annyit támasztanak alá, hogy a vádlott és a sértett együtt italoztak. A vegyészszakértői vélemény megállapította, hogy gyújtogatásra utaló folyadékmaradvány nem volt kimutatható a sértett ruházatán. Így összességében olyan közvetlen bizonyíték, amely a bűncselekmény vádlott általi elkövetését alátámasztja nincs, a közvetett bizonyítékok pedig akkor lennének alkalmasak valamely tény bizonyítására, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény kizárt lenne. A rendelkezésre álló adatok alapján a vádlott védekezését megcáfolni nem lehet, az eljárás során egyértelműen nem került bizonyításra, hogy a vádlott követte el a bűncselekményt, így elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott és a védő a fellebbezésüket fenntartották, a védő az írásbelivel egyezően adta elő fellebbezésnek indokait.

A fellebbezések nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen, a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A Be. 590.§ (2) bekezdése alapján vizsgálta az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására és a bűncselekmény minősítésére a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a bizonyítékokat feltárta és értékelte, és ennek alapján lényegében megalapozott tényállást állapított meg, melyet a Be. 593.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az alábbiakkal egészít ki a Fővárosi Ítéltábla:

A bűncselekmény elkövetési ideje 2016. december 19. napja 01 óra 08 perc és 01 óra 10 perc közötti időpont (biztonsági kamera idő kódja). A mentőszolgálat munkatársai 01 óra 37 perckor érkeztek a helyszínre (nyomozati iratok 557. oldal).

A vádlott a bűncselekmény elkövetésekor bódult állapotban is volt, a szervezetében 7-amino-clonazepam, alprazolam, OH-alprazolam volt, melyek benzodiazepin származékok, ami a 66/2012. (IV.2.) Kormányrendelet Pszichotrop anyagok 4. jegyzékében szerepel, így azok pszichotrop

anyagnak minősülnek (nyomozati iratok 637. oldal).

A sértett az orrgyök fölött a homloktájékon mindkét oldalt a szemöldök ívének megfelelően, és a bal külső szemzug területén hámhorzsolós sérülést is szenvedett.

A tényállás ezekkel a pontosításokkal a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, és számot adott arról, hogy a vádlott tagadásával szemben mely bizonyítékokra alapította a bűnösségét. A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a védői érveléssel, hogy a vádlott bűnösségét a bizonyítékok nem támasztják alá. Bár a vádlott bűnösségét tagadta, a tárgyaláson kihallgatott tanúk egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy a vádlott nekik mintegy eldicsekedett azzal, hogy felgyújtott egy embert, vallomásuk hitelességét erősíti, hogy egyezően számoltak be a vádlotti szóhasználatról, mely szerint „ő az Isten”. A helyszínen intézkedő rendőrök, illetve a mentőszolgálat munkatársai pedig arról számoltak be, hogy a sértett szűkszavúan nyilatkozott a vele történekről, de végül mindenkinek elmondta, aki e körben kérdést intézett hozzá, hogy az a személy, akivel együtt italozott, valamit rálocsolt, és felgyújtotta. A vádlott azt maga is elismerte, hogy a sértettel együtt italoztak. Az elsőfokú bíróság által is megtekintett és elemzett kamerafelvételeken pedig látható, hogy a vádlott és a sértett 0 óra 51 perckor kettesben sétál az utcán, a harmadik személy, akivel a korábbi felvételen még együtt voltak, már nincs velük. A kamera pásztázó üzemmódban nem rögzíti folyamatosan a vádlott és a sértett mozgását, de a vádlott a tárgyaláson a felvétel megtekintésekor maga is úgy nyilatkozik, hogy a negyedik ház az, amelyben lakik, és azt sem vitatja, hogy a sértettel bementek a kapualjba. Más személy rajtuk kívül az utcán nem volt látható, a vádlott pedig 01 óra 10 perckor tűnik fel ismét a felvételen. A tanú vallomása szerint, amikor a lángoló sértetre figyelmes lett, a vádlotton kívül mással nem találkozott. A fentiek alapján tehát egyértelműen kizárható az, hogy a bűncselekményt a vádlotton kívül más követte el. A sértett maga is úgy nyilatkozott, hogy őt valamivel lelocsolta a vádlott, a helyszínen intézkedő tanúk pedig - tanú2. kivételével - valamennyien furcsa szagot érzettek, a mentőorvos meg is nevezte, hogy véleménye szerint az valamilyen égésgyorsító. A Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóság tűzvizsgálója, tanú vallomása szerint kizárható az elektromos tűzokozás, a dohányzás folytán keletkező tűz, viszont a sértett sérüléseiről arra vonható következtetés, hogy a tűz nagyon gyorsan terjedt, az öntudatánál lévő sértett azt önerőből nem tudta eloltani, ami feltételezi égésgyorsító használatát. Az igazságügyi vegyészszerkértő rámutatott, hogy a bűnjelek tárolása nem volt szabályos, így abból, hogy nem volt a sértett ruházatán égésgyorsító kimutatható, nem zárható ki annak használata. A Fővárosi Törvényszék ítéletének 14. oldal közepétől 16. oldal második bekezdéség indokolatlan részletességgel sorolja fel a bűnjeleket, azt a másodfokú bíróság az ítéletből, mint szükségtelent kirekeszti. A fent hivatkozottak szerint az igazságügyi vegyészszerkértői véleményen kívül minden más bizonyíték az égésgyorsító anyag jelenlétére utal, így ezt is megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság. Azt is kiemeli még a Fővárosi Ítéltábla, hogy kizárt az, hogy a sértett saját magát gyújtotta volna fel égésgyorsítóval, hiszen a helyszíni szemle során ezen folyadék tárolására alkalmas edényt nem leltek fel, márpedig a sértett nyilvánvalóan nem lett volna képes ennek eltüntetésére. A vádlott és a tanú vallomása szerint a vádlott a tűz eloltása céljából locsolta le a nála lévő borral a sértettet, ez cáfolatot nem nyert, a bor azonban égésgyorsítóként az igazságügyi vegyészszerkértő által előadottak szerint alacsony alkoholtartalma lévén nem funkcionálhatott.

A tűzvizsgáló az összefoglaló jelentésében a tűz keletkezési idejét 01 óra 08 perc és 01 óra 13 perc közé tette, ahogy ezt az elsőfokú bíróság ítéletének 24. oldalán is írja, viszont a vádlott 01 óra 10 perckor már az utcán látható, így ezen adatok alapján az elkövetési idő pontosítható volt, akárcsak a

mentőszolgálat helyszínre érkezése az esetlap és a kamerafelvétel alapján. Azt, hogy a vádlott a sértettet a felgyújtás helyszínén bántalmazta, alátámasztja az az elsőfokú bíróság által is hivatkozott körülmény, hogy az ott található motorkerékpáron vérfröccsenés nyomai voltak. Az igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson elmondta (18. számú jegyzőkönyv 28. oldal), hogy a sértettnek az orrgyöke felett, homloktájékán mindkét oldalt a szemöldök ívének megfelelően, és a bal külső szemzug területén volt még hámphorzsolós sérülése, mely az írásban előterjesztett szakvéleményben nem szerepel, így ennek alapján a másodfokú bíróság pontosította a sértett sérüléseinek megjelölését, azonban ez utóbbi sérülések keletkezési mechanizmusa már nem volt feltárható.

Az elsőfokú bíróság tényállásában azt állapította meg, hogy a vádlott ittas állapotban volt, míg az indokolásában helyesen már a bódult állapotra is kitér, melyet a másodfokú bíróság a tényállásban is rögzített, hiszen ezt a büntetés kiszabása körében is figyelembe kell venni. Az igazságügyi toxikológus szakértői vélemény a vádlott vérében pszichotrop anyagnak minősülő vegyületeket mutatott ki. Az igazságügyi pszichiáter szakértő megállapította, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején a vádlott önhibájából eredően ittas volt, és gyógyszer hatása alatt állt, mely toxikus állapot tudatzavart eredményezett. Kiemelte, hogy ebben az önhibájából eredő állapotban nem ismerte fel a cselekménye következményeit. A vádlott vérében az igazságügyi szakértői vélemény szerint a cselekmény elkövetésekor 1,40 g/l (ezrelék) véralkohol-koncentráció volt, ami enyhe fokú alkoholos befolyásoltságot jelent, így mellőzendő az indokolásból (22. oldal utolsó bekezdés) a vádlott erősen ittas állapotára vonatkozó megállapítás.

A fenti bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény minősítése is törvényes. A Btk. 18.§-a szerint a Btk. 17.§-ában írt kóros elmeállapottal összefüggő beszámítási képesség hiánya vagy korlátozottsága, mint büntethetőséget kizáró vagy korlátozó ok nem alkalmazható arra, aki a bűncselekményt önhibájából eredő ittas vagy bódult állapotban követi el, így a vádlott ittas és bódult állapotából adódó beszámítási képességének hiánya a büntetőjogi felelősségét és a büntethetőségét nem érinti.

Az elsőfokú bíróság feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket, amelyet a Fővárosi Ítéltábla oly módon pontosít, hogy további súlyosító körülmény, hogy a vádlott bódult állapotban, éjszaka követte el a bűncselekményt, míg mellőzendő a súlyosító körülmények közül, hogy jelen esetben különösen nagy fájdalommal járt a sértett sérülése, ugyanis az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a mentőszolgálat által alkalmazott fájdalomcsillapítással megelőzhető volt az elviselhetetlen fájdalom kialakulása.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a büntetési célok határozott ideig tartó szabadságvesztéssel érhetők el, melynek tartama arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, és a vádlott alanyi bűnösségi körülményeivel, annak súlyosítására a másodfokú bíróság nem látott alapot. A vádlott rendkívül kedvezőtlen előélete folytán a szabadságvesztés enyhítésére sem volt alap. A közügyektől eltiltás tartama törvényes, azonban azt a másodfokú bíróság a Btk. 33.§ (2) bekezdése alapján mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az őrizet időtartamának feltüntetése pontatlan, így ezt a rendelkezésre álló iratok alapján pontosította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, a másodfokú bíróság az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra figyelemmel megjelöli, hogy a bűnjelek lefoglalásának megszüntetése a Be. 320.§ (1) bekezdésének a./ pontján, a kiadásuk a Be. 321.§ (1)

bekezdésén, míg a megsemmisítésük a Be. 320.§ (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú bíróság a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján számította be az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költséget a vádlott a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni, erről a másodfokú eljárás vonatkozásában a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be. 605.§ (1) és (4) bekezdése alapján helybenhagyta, és pontosította az elsőfokú ítélet nyilvánvaló elírás folytán téves keltezését.

Budapest, 2018. év október hó 30. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória sk.
előadó bíró

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1374/2017/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.158/2018/9. számú végzésével helybenhagyás folytán 2018. október 30. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2018. év október hó 30. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő